

Presentació d'un home, i d'un llibre, molt especials

A l'habitació de la planta baixa, al carrer Alessandro Severo, dins el gran complex constructiu —una autèntica ciutadella coronada per una basílica amb una cúpula superimponent— que acull el quarter general de la Societá di San Paolo a Roma, hi fa fred. L'estufeta elèctrica lliura una desesperada batalla contra els corrents d'aire que entren per la porta. I el vellet que entra, una mica encorbat i amb la cartera a la mà, diu de seguida: «No em trec l'abric».

És un ambient auster. Els mobles principals són una tauleta de fusta molt senzilla al mig, unes quantes cadires estil anys seixanta i una butaca marró de les que eren moda fa trenta anys, amb braços de fusta, respatlter una mica inclinat, folrada amb un teixit marro-nós que recorda d'una manera despietada la decoració socialista dels països de l'est. Cal esmentar, a més, una antiquada nevera gegantina, que brunzeix en un racó. La butaca és on s'asseuen els estranys pacients del pare Gabriele. Estranys, perquè són portadors de mals que ningú no reconeix ni aconsegueix entendre o guarir. No pas la ciència mèdica, que es declara vençuda, ni els qui haurien de tenir la confiança, o almenys la capacitat, les ganes, el deure de deixar una porta oberta al que hi ha més enllà del món material i del món natural, i en canvi... Però ja entrem en el tema, i abans us voldria parlar d'ell i de l'ambient en què passa la major part del temps, en una lluita cos a cos, i no sols en un sentit metafòric, amb un adversari impossible d'atrapar; us voldria parlar d'aquest home de vuitanta-quatre anys que en fa vint-i-tres, el 1986, va canviar radicalment la seva vida, obrint-se a una aventura que encara l'apassiona.

A les parets hi ha poques imatges. Una gran fotografia del pare Giacomo Alberione, fundador de la Societ  di San Paolo. I una altra foto, la imatge d'un capellà de cabells blancs, els ulls extraordinàriament expressius sota un front ample, un gran cor blanc brodat a la sotana negra, l'«uniforme» dels religiosos passionistes.  s el pare Candido Amantini, durant quaranta anys exorcista a la Scala Santa, a Roma, mestre del pare Gabriele. Una gran est tua de la Mare de D u de F tima, de més d'un metre d'altura, destaca a la paret, acompanyada de la imatge d'un delicadíssim arcàngel Miquel, probablement d'estil barroc. Però sobre la butaca somriu la cara de don Bosco i, a prop, un pare Pio de mitjana edat: dos sants que, amb l'hoste indesitjat de la sala de treball del pare Amorth — s a dir, amb el diable—, hi tenien més que familiaritat; tots dos, però en particular el sant de Pietrelcina, van rebre unes atencions que tècnicament es defineixen amb el mot «vexacions».

El pare Gabriele és un home somrient, amb un aire juganer, que sempre amaneix les seves paraules amb algun acudit. No té mòbil; no sap què és aix  d'Internet, no mira la televisió ni llegeix els diaris. «Del que passa al món, me n'informen els meus confreres mentre dinem.» I de moltes altres coses, no pas alegres, el posen al dia els pacients...

La impressió d'entrar en un món diferent, en una dimensió no habitual, és intensa. I s'accentua a mesura que el sacerdot d'edat avançada explica les seves històries, relata com persones que uns quants segons abans eren el prototip de l'hoste somrient, xerraire, amable es transformen de sobte, entrant en trànsit, en éssers que xisclen, de la boca dels quals surten bava i blasfèmies, i que tenen tanta força que amb sis o set persones no n'hi ha prou per immobilitzar-les i cal lligar-les a una llitera per impedir que es facin mal a elles mateixes o als altres. Després, aix  que s'acaba la pregària i surten de l'estat de trànsit, es tornen normals i tranquil·les. L'existència de dos universos costat per costat, molt propers, paral·lels, i que es toquen de tant en tant, en un curtcircuit dramàtic, a causa de la Presència d'un poder maligne,  s palpable a l'habitació austera de la planta baixa de l'edifici immens a la perifèria romana, on hi ha el quarter general de les publicacions de la Societ  di San Paolo.

I el més sorprenent és la serenitat del sacerdot que davant teu sembla tenir les claus del pont entre els dos universos i te'n parla com si fos la cosa més normal del món veure que a la boca d'algú, mentre baveja, s'hi materialitzen claus de ferro de deu centímetres, i potser fins i tot te'ls vol escopir a sobre. El pare Gabriele és una mina de records, d'històries, d'experiències. I no sols ell. Quan li falla la memòria, sempre pot recórrer als records impresos en el butlletí de l'Associació dels Exorcistes —primer italiana, després internacional—. És un butlletí molt «casolà», redactat amb una màquina d'escriure portàtil, en unes quantes dotzenes de còpies. El pare Gabriele ha posat a la nostra disposició aquesta memòria històrica, totalment inèdita; era el mitjà amb què els misteriosos combatents d'aquesta estranya guerra es bescanviaven informacions, experiències, el *know how* útil en la quotidiana lluita cos a cos amb l'Adversari. A més del fruit de les llargues entrevistes amb el pare Gabriele, publicarem alguns d'aquests informes per tal de fer més concret, més tangible, el sentit d'una vocació i d'un ministeri pastorals acomplerts en zones plenes de misteri.

De tots els testimoniatges que ens ha ofert el pare Gabriele, n'hem suprimit el nom de les persones involucrades, a fi d'evitar qualsevol identificació possible. Alguns són experiències que ell ha viscut personalment; altres testimoniatges, en canvi, provenen de sacerdots compromesos com ell en la lluita contra l'Adversari; d'altres són la paraula de les víctimes. Però ens sembla que en realitat tots pertanyen al pare Gabriele, perquè de la «seva» veu neixen les circulars de l'Associació dels Exorcistes, que és la seva creació més visible i duradora. Hem decidit no dividir en capítols «clàssics» el fruit d'aquestes llargues converses, així podem conservar i compartir la sensació d'un llarg fluir de paraules i sentiments, intercalant-hi informes, testimoniatges i experiències. Bona lectura.

MARCO TOSATTI

I

Una vida que ha canviat de rumb

Pare Gabriele, el 1986 va ser nomenat exorcista pel cardenal Poletti. Fa més de vint anys que lliura aquesta batalla. Com ha canviat la seva vida?

Ha canviat radicalment. Abans escrivia molt; era director de la revista mariana *Madre di Dio*, el mensual de la Societ  di San Paolo. Ho vaig ser durant molts anys. Podríem dir que la meva especialitat és la mariologia. Ara bé, a partir del 1986 la meva vida ha canviat radicalment, perquè ara em dedico totalment a fer exorcismes. I com que veig que n'hi ha una gran necessitat i, en canvi, d'exorcistes n'hi ha pocs, treballo set dies a la setmana, mat  i tarda, incloent-hi els dies de Nadal i Pasqua. De fet, doncs, no m'ocupo de res més, tret d'alguna predicació que em toca fer a algun grup, gros —només grups grossos—, especialment grups de la Renovació Carism tica o de Medjugorje (em dedico a aquests dos moviments)... I cada mes faig una conferència a Radio Maria, amb preguntes i respostes, de les sis a dos quarts de vuit del vespre, una hora i mitja, el segon dimecres de cada mes. I aquest programa fa setze anys que dura, i veig que la gent no se n'ha cansat, encara que parlo d'una sola q estiu: els exorcismes.  s evident que aquests temes a la gent li agraden, perquè en treuen profit. Rebo moltes cartes i trucades d'agraïment, sempre em fan moltes preguntes, i alguns em diuen: «No aconseguixo fer-li arribar mai la meva pregunta»... Enraono tres quarts d'hora i després em fan les preguntes per telèfon. I jo les responc, d'una en una. I cada vegada m'adono que al gran silenci sobre el dimoni que neix sovint a l'interior de la mateixa Església,

s'hi oposa un profund desig de saber per part dels fidels i de la gent normal.

Va ser, doncs, un canvi ben radical, més radical impossible! Abans era famós com a mariòleg; ara, en canvi, sóc conegut com a exorcista. També perquè, com que hi havia pocs exorcistes, se'm va acudir escriure llibres. I han tingut tant d'èxit que penso que la Mare de Déu ha beneït la idea. Del primer llibre, *Un exorcista racconta*, a Itàlia se n'han fet vint-i-una edicions, i s'ha traduït a vint-i-tres llengües. Un èxit mundial, que m'ha fet famós arreu del món. I no paren d'invitar-me a tots els països. A Polònia em diuen: ets famosíssim a Polònia... O al Brasil: ets famosíssim al Brasil... O als Estats Units. Etcètera, etcètera. I em coneixen pels llibres, perquè en aquests països no hi he anat mai ni hi aniré: tinc massa feina aquí.

Més tard vaig decidir fundar l'Associació dels Exorcistes. Primer era tan sols nacional i després va esdevenir internacional. El 1991, a la primera reunió érem dotze, a l'església de Sant Pere i Sant Pau, aquí, a Roma. Esperava que a la primera reunió vingués el pare Candido Amantini, perquè en aquella època encara era viu. Però no, no va poder venir. Així doncs, érem dotze. Però l'any següent ja érem molts més, i l'altre vam créixer encara més, fins que vam arribar al 1994, any en què l'associació va esdevenir internacional, perquè llavors també venien molts sacerdots de l'estranger. Avui sóc el president emèrit de l'associació, perquè, després d'uns quants anys, i deu congressos que vaig organitzar en primera persona, vaig pensar: val més fer una rotació, que surti algú altre. Ara el president és el pare Giancarlo Gramolazzo. Però els membres m'han nomenat president honorari vitalici. Després d'uns quants anys de ministeri exorcístic, se'm va acudir fundar aquesta associació internacional: crec que el seu èxit i el número sempre creixent dels seus integrants són la prova que el Senyor ha beneït de debò aquesta iniciativa i l'ha feta seva.

2

Una batalla per caritat

Com que va començar a exercir aquest ministeri quan tenia una certa edat i ara ja passa dels vuitanta anys, no em sé estar de preguntar-li si, des d'un punt de vista físic, aquesta tasca no és molt feixuga...

Sí, és clar, és bastant feixuga. I també perquè em passa una cosa estranya: cada any tinc un any més... Ara en tinc vuitanta-quatre, complerts l'1 de maig. No és pas una data casual: vaig néixer el primer dia del mes dedicat a Maria precisament en honor de la Mare de Déu.

Bé, tornant a la pregunta de si el meu ministeri és feixuc, haig de reconèixer que el cansament més gran es deu al fet de veure la necessitat de la gent, que em fa molta pena. I trobo casos de sofriments enormes, que s'han allargat durant anys i panys. I veig que els exorcismes són beneficiosos i aconseguen sovint l'alliberament total. Sant Alfons de Liguori, que hi entenia, deia: «No sempre s'arriba a l'alliberament total, però sempre se'n treu algun benefici». És ben bé així. De tant en tant tinc algú que no ha arribat encara a l'alliberament total, però ha assolit tanta autonomia que no se n'adona ningú, de la seva condició particular. Pot fer una vida «normal», amb la família i a la feina. I potser sent la necessitat de venir una, dues vegades l'any a rebre un exorcisme. I una o dues vegades l'any no és, de fet, res, si tenim en compte que havien començat amb un cop a la setmana i, a més, calia lligar-los a una llitera adient perquè s'estiguessin quiets. I ara, en canvi, quan s'acosten a l'alliberament total, vénen aquí tots sols i s'asseuen tranquil·lament a la butaca.

Però normalment, en els casos més difícils, a l'inici de l'exorcisme es donen unes manifestacions tan violentes que em cal l'ajuda de, com a mínim, sis o set persones per controlar els rampells i les reaccions de l'endimoniat.

La col·laboració «física» dels ajudants és important —per immobilitzar els possessos, però també per netejar-los la cara o la roba si bavegen, com passa sovint—, però la seva ajuda consisteix també en la pregària, que contínuament acompanya les seves accions durant l'exorcisme. A més d'aquests ajudants laics, també vénen, naturalment, molts sacerdots que volen tenir experiència i millorar en el ministeri d'exorcistes.

3

Una feina arriscada

M'agradaria oferir ara als lectors un primer testimoniatge sobre les manifestacions característiques que acompanyen els exorcismes, remarcant en particular la potència i la utilitat de l'aigua beneïta en el discerniment dels casos que se'm presenten.

Un rector, sacerdot de la mateixa diòcesi que jo, em va demanar que l'ajudés en el cas d'una dona pertorbada. Vam quedar amb uns quants dies d'antelació. El dia anterior a la meua arribada, la dona va dir al rector que jo no vindria perquè estaria malalt. D'aquestes paraules, jo llavors no en sabia res: el rector me les va referir més tard. L'endemà, quan estava a punt de sortir, de sobte em vaig trobar malament per culpa dels càlculs renals i em van traslladar a un hospital.

Finalment, al cap d'algunes setmanes va tenir lloc la reunió. Al principi la dona tenia ben bé l'aspecte de pertorbada, però es presentava com una persona simpàtica. Després, a mesura que enraonàvem, esdevenia cada vegada més inquieta i incòmoda per la meua presència, fins al punt que es va aixecar, es va acostar a l'altre sacerdot i, posant-li els braços al voltant del coll com una nena espantada, li va dir: «Protegeixi'm d'ell». Vaig fer un senyal al sacerdot i aquest la va fer seure.

En una taula propera, hi havia deixat dos gots: l'un amb aigua normal i l'altre amb aigua beneïta. Li vaig oferir l'aigua normal; em va donar les gràcies i se la va beure. Al cap d'uns quants minuts li vaig allargar l'altre got, amb l'aigua beneïta. Se la va beure, però aquesta vegada el seu aspecte va canviar de cop i volta: de nena espantada a dona enfurismada. Pronunciant les paraules en un to

de veu baix i fort, com si un home parlés dintre seu, em va dir: «Et penses que ets molt llest, capellà!». Llavors vam començar la pregària d'exorcisme, i una hora després, un cop acabat el ritu, va tenir lloc l'alliberament a l'església.

M'agradaria aportar un segon testimoniatge. Quan feia tot just un any que m'havien ordenat sacerdot, vaig rebre la trucada telefònica d'un confrare: em demanava si el podia anar a ajudar en el cas d'una noia que li acabaven de portar a la rectoria. Al principi jo dubtava, no sense motius. Acabava de tornar a la parròquia després d'haver patit una hepatitis durant sis setmanes; a més, com que el meu rector no hi era, havia de dir la missa del vespre. Vaig refusar, doncs, la «invitació». Durant la celebració eucarística, després d'haver distribuït la comunió als fidels, mentre desava el copó al sagrari, amb gran sorpresa meva vaig sentir una veu interior que em deia: «Estic amb tu». Vaig notar que una nova força m'omplia el cos i em vaig adonar que havia d'anar a ajudar el confrare que m'havia demanat ajuda.

Vaig arribar, doncs, a la rectoria. Després d'una primera i llarga pregària —al voltant de tres hores—, ens vam adonar que es tractava d'un cas d'autèntica possessió i ens vam posar en contacte amb el bisbe per demanar l'autorització a procedir amb els exorcismes necessaris. Vet aquí algunes coses que van passar en aquelles circumstàncies.

Una vegada, el cos d'aquesta noia es va desplaçar tres metres pel terra, arrossegant-se com una serp. Amb nosaltres hi havia altres persones, que van ser testimonis d'aquest fet. Recordo que en aquell període vaig tenir un malson esgarrifós. Em portaven cap a una mena de cambra de bany, al fons d'un vaixell, a alta mar. Allà hi trobava tres persones: una senyora rossa, completament despullada, que mentre se m'acostava se li transformava la cara: una meitat esdevenia la cara d'una bèstia, i l'altra meitat, la d'una dona. La segona persona era un jove blanc, amb els cabells foscos i les mans premudes al voltant d'un garrot: se'm va acostar i provava d'escañar-me. La tercera persona era un home de color, però no li veia el rostre; semblava que tenia relacions sexuals amb una dona negra, que amagava la cara.

L'endemà, durant l'exorcisme, vam descobrir el nom d'aquestes tres persones, i també d'altres, a través de la noia posseïda. Abans del senyal final de sortida dels dimonis i de victòria de Crist sobre la «Legió» —com declarava que es deia el dimoni que la posseïa—, vaig arribar tard a la pregària. Mentre em dirigia cap a l'església, el meu cotxe va ser alçat suaument de la carretera i deixat a l'herba. Val a dir que en aquell moment conduïa molt a poc a poc, a uns quinze quilòmetres per hora. No van servir de res els esforços per tornar a posar el cotxe a la carretera: no responia a les ordres. La jove posseïda estava al seient del darrere, al costat d'una persona bastant forta a qui havia demanat que m'acompanyés perquè no la deixés moure's. Vaig veure que la roda dreta del davant estava esquinçada, no sé com. Vam arribar tard. En aquell mateix lloc, el capellà que havia demanat la meva ajuda hi va tenir un accident de cotxe uns quants dies després de l'alliberament.

Quan anava a entrar a casa del meu confrare, vaig notar la presència del Maligne darrere meu, disposat a atacar-me. Em vaig girar i vaig veure una noia amb unes estisores a la mà, a punt de clavar-me-les. Que Déu sigui beneït: tot va tenir un desenllaç favorable per a la seva glòria i lloança. La noia, després de l'alliberament total, es va casar i viu feliç...

4

Els bisbes incrèduls

Fa temps em deia que hi havia pocs exorcistes i que moltes diòcesis no en tenien. Que ha canviat, avui, aquesta situació?

Aquesta situació dissortadament no ha canviat, perquè encara hi ha moltíssims capellans i molts bisbes que no hi creuen. Fins i tot he escrit una carta al Sant Pare sobre aquest fet, i esperem... Ha promès que la Congregació per al Culte Diví, a qui pertoca la redacció d'aquesta classe de documents, en publicarà un que recomanarà als bisbes que com a mínim tinguin un exorcista a cada diòcesi. Però, en moltes diòcesis —i seria llarg fer-ne la llista—, la interrupció total dels exorcismes ha durat molt de temps, amb el resultat que a la majoria dels seminaris, on es formen els sacerdots de demà, van deixar de parlar-ne. I avui tampoc no se'n parla.

Durant els quatre primers segles de la història cristiana, tothom podia fer exorcismes, no existien els exorcistes com els entenem avui dia; és a dir, sacerdots amb un mandat ministerial especial. Jesús va dir: «Expulsaran els dimonis en nom meu». N'hi havia prou de creure en ell i obrar amb fe. I això avui dia encara és veritat. Per aquest motiu han sortit els grups de la Renovació i persones individuals, i del que fan no gos dir-ne exorcismes —per distingir-ho dels exorcismes de debò—, sinó que ho defineixo com a «pregàries d'alliberament». Però quan es fan amb fe tenen una gran eficàcia, la mateixa que els exorcismes de debò.

Però tornant a la història: durant els quatre primers segles de la història de l'Església, tothom feia exorcismes. Després es va fundar l'exorcistat, com un orde menor, que tan sols es podia confiar

als sacerdots i només per part dels bisbes. I avui encara funciona així: solament els bisbes tenen la facultat, el monopoli absolut, de nomenar exorcistes o de retirar-los la facultat de fer exorcismes. Però aquests, que anomeno exorcismes perquè els sacerdots fan una pregària pública, no exhaureixen les iniciatives que es poden adoptar per alliberar del dimoni: queda sempre la pregària personal, concedida per Jesús, que tothom pot fer.

5

Països sencers sense exorcistes

Quines són les conseqüències d'aquest silenci sobre el diable que, com ha dit, fa temps que marca fins i tot la vida interna de l'Església?

La primera conseqüència és que m'escriuen de moltíssims països queixant-se de la falta d'exorcistes. I es tracta de països de primera categoria: Alemanya, Àustria, Suïssa, Espanya, Portugal, per esmentar-ne només uns quants. En aquests països no tenen exorcistes. I molts fidels m'escriuen perquè volen venir a Roma a rebre exorcismes de mi. I això no és possible, perquè estic enfeinatíssim amb els compromisos actuals i els casos que necessiten un seguiment. Llavors envio tothom als grups de la Renovació o als sacerdots que fan pregàries d'alliberament, les quals, si es fan amb fe, tenen el mateix efecte —ja ho he dit— que els exorcismes de debò.

A propòsit d'això, m'agradaria remarcar que en la vida de molts sants trobem nombrosos episodis que testimonien que ells, si bé no eren exorcistes, alliberaven del dimoni. Li dic el nom d'un sant que no ha estat mai nomenat oficialment patró dels exorcistes, però que és considerat una mica el protector del ram: sant Benet. Doncs bé, sant Benet no era ni sacerdot ni exorcista. Era monjo. Però tenia tanta eficàcia en les pregàries d'alliberament! Li dic un altre nom: santa Caterina de Siena. Quan els exorcistes no aconseguien alliberar algú, l'enviaven a santa Caterina, que no era ni capellà ni exorcista, i ella resava, i amb la seva fe obtenia alliberaments prodigiosos. I molts altres homes i dones, amb la seva fe i la seva santedat... I, a més, no falten els testimoniatsges que afirmen que

el pare Pio, a qui no havien encarregat mai oficialment cap exorcisme, alliberava persones de la influència i de les accions del Maligne.